

a Mi lapunk

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugdíjasainak Országos Szövetsége kiadványa

Stabil alapokon

Szövetségünk életében a 2017-es esztendő kiemelkedő jubileumi év volt. Fontossági sorrend nélkül néhány felsorolás: 150 éves az önálló Magyar Pénzügyőrség, 25 éves a Szövetség, 30 éve alakult meg az Adóhivatal jogelődje az APEH, 75 éves a Pénzügyőr Zenekar.

A jubileumi év megünneplése Szövetségünknek sok feladatot adott, mivel az alaptevékenységek közül a hagyományok ápolása az egyik legfontosabb. A 150. évforduló kapcsán számos rendezvényünk, megemlékezésünk volt szövetségi, illetve klubszinten. A legnagyobb szabású esemény gróf Lónyay Menyhért pénzügyminiszter, az „alapító atya” síremlékének megkoszorúzása volt Lónyán, amelynek során sajnálattal észleltük, hogy a sírkápolna igen rossz, méltatlan állapotba került, ezért felújítására intézkedéseket tettünk. Többek között kezdeményezésünkre – a NAV vezetősége támogatásával – 10 M Ft felújítási keretet biztosított dr. Varga Mihály nemzetgazdasági miniszter úr. A felújítás sajnos mintegy egyéves késedelmet szenvedett, a műemlékvédelem és egyéb akadályok miatt. Várhatóan május hónapban elkészül a teljes felújítás, melyet méltó körülmények között szeretne Szövetségünk megünnepelni.

Rendezett körülmények, szervezeti keretek

Szövetségünk az elmúlt évben rendezett pénzügyi feltételek, stabil jogszabályi körülmények és szervezeti keretek között működött.

– Stabil jogszabályi körülményeket az új alapszabály, a NAV vezetésével megkötött együttműködési megállapodás és a nyugdíjasokra vonatkozó jogszabályok biztosították.

– Az együttműködési megállapodás – mely 2016-ban kötött – mindkét részről teljesült, kisebb-nagyobb problémákkal, amelynek oka elsősorban a NAV szervezeti átalakulásából adódó körülmények voltak. A 7 régió átszervezését követő 22 megyei igazgatósággal való együttműködés némi zavart okozott. Elsősorban az új szervezeti feltételeket és személyi változásokat kellett lekövetnünk, ezért egységes kapcsolattartási gyakorlatot kellett kiépíteni. A zavart elsősorban az okozta, hogy a hagyományos nyugdíjas-találkozók megrendezése kérdésessé vált anyagi okok, illetve a szándék hiánya miatt. Sikerült mégis megrendezni a több évtizedes hagyomány alapján minden megyében a rendezvényt.

– Stabil szervezeti kereteket sikerült kialakítani azzal, hogy 2017-ben az elnökség jelentősen átalakult, valamint a felügyelőbizottság élére Tukacs György halálával új elnököt, Hajdú Miklósnét bíztuk meg, akinek személyében nagy tapasztalattal szakember került az FB élére. A klubok stabilan működnek. Ma 46 klub működik a szövetség keretében. Új klub alakult Tatabányán, illetve újjáalakult a Dél-pesti, illetve Szolnoki Klub,

viszont a Debreceni Adóügyi Klub a klubvezető elhalálózása miatt szünetelteti a működését. Az elmúlt évben felmerült – elsősorban a pályázatok és egyéb körülmények kapcsán –, hogy a Szövetség alakuljon át, a klubok legyenek önálló egyesületek és a Szövetség legyen önálló egyesületek szövetsége, de az elnökség, illetve a megkérdezett tagok véleménye alapján ezt a szervezeti változtatást nem támogattuk.

– Stabil tagság biztosítja a Szövetség alapját. Ma 2310 fő – 2050 tagdíjat fizető – tagja van a Szövetségnek. Ugyanakkor a Szövetség mintegy tízezer NAV és jogelődjei nyugdíjasainak érdekképviselőjét is ellátja. Az érdekképviselőt a hagyományok, valamint a NAV jogszabályi keretei – főleg a foglalkoztatási szabályzat – következményeként szívesen vállaljuk, aminek a pénzügyi fedezetét a NAV biztosítja, szociális és kegyeleti célokra valamennyi NAV nyugdíjas számára.

– Stabil pénzügyi feltételek. A Szövetség pénzügyi gazdálkodása biztosított és jogszerű. A tagdíjak teljes egészét, valamint a Szövetség fejkvótáját – 3750 Ft-ot – a klubok használják fel, míg a Szövetség egész működését túlnyomórészt NAV-os támogatásból fedezzük (Pénzügyi beszámoló külön!). Kismértékben helyi önkormányzati támogatások is bevételként szerepelnek. Sajnos a NAV-támogatás első félévi részlete az elmúlt évben jelentős késéssel érkezett a számlánkra, így problémát okozott a kötelezettségek teljesítése. Emiatt minden évben a biztonságos finanszírozás érdekében jelentős tartalékokat kell áthozni az előző évről, így 2016 évről 4,35M Ft-ot, 2017 évről 7,25M Ft-ot kellett áthozni az első félév folyamatos finanszírozására. A költségvetésünk jelentős tétele a *Mi Lapunk* finanszírozása. A Viva Média Holding tulajdonosa Moldován Tamás elhunytja miatt új kiadót kellett keresni, amely pályázat útján jelentős költségmegtakarítással jár az idei évre.

– A NAV-támogatás kiegészítéseként az elnökség elhatározta külső források igénybevitelét is, ennek érdekében Horváth Attila alelnök vezetésével az elmúlt évben egy pályázatfigyelő munkabizottságot hoztunk létre, amelynek eredményei az idei

évben várhatóak. A munkabizottság nemcsak a Szövetséget érintő lehetőségeket figyeli, hanem a nyugdíjasokat érintő lehetőségeket is felméri, és erről tájékoztat a honlapon. Ennek keretében tavaly megpályáztuk a működési célú munkabérek, illetve a hagyományt teremtő célú főtverseny költségeit. Ez az idei évben jelentős összegű támogatást jelenthet. Javasoltuk a klubvezetőknek, hogy a helyi önkormányzatoknál adódó pályázati lehetőségeket is jobban használják ki.

Nyilvánosság, nyitás a társadalmi szervezetek felé

A tavaly megújult elnökség első intézkedései közé tartozott a „Nyitás” politikájának meghirdetése olyan társadalmi szervezetek – elsősorban a NAV által támogatott egyesületek – felé, amelyekkel kölcsönösen hasznos, előnyös együttműködés alakítható ki.

Ilyen egyesület a Pénzügyőr SE, amely a NAV első számú támogatója. A SE elnöksége is támogatja az együttműködést, elsősorban olyan szabadidős vagy tömegsport-tevékenységek keretében, amely a nyugdíjasaink számára is új lehetőségeket jelentenek. Az írásbeli megállapodás megkötéséig is kölcsönösen tájékoztatjuk egymást a rendezvényeinkről, az egyesületek munkáiról.

Másik egyesület a NAV IPA szervezete, amely szabadidős és sporttevékenységek terén nyújthat kölcsönös előnyöket. Megjegyzem, hogy mindkét egyesület és a szövetségünk tagjai között sok közös tag van, akik segíthetik – elsősorban információcserével – az együttműködést. Írásbeli megállapodások létrehozása – amelyek jogi kereteket adnak az együttműködésnek – az idei év egyik feladata.

A Szövetség új külső kapcsolatainak megerősítése érdekében több intézkedést is tettünk. Megkerestünk több nyugdíjasszövetséget, abból a célból, hogy az érdekképviseleti tevékenységünket javítsuk, közvetlen információt szolgáltatassunk a nyugdíjasaink felé, az őket érintő kormányzati vagy más

intézkedésekről. Ez idáig komoly eredményt nem értünk el, mert a nagy országos nyugdíjasszervezetek politikai szempontból nem függetlenek, így óvatosan kell a kapcsolatokat kiépíteni, mert ezzel feladhatjuk a több évtizedes „semlegességet”. Húszéves fennállásunk kezdetétől következetesen pártpolitikamentes tevékenységet folytattunk, ami a mai világban nagyon fontos szempont.

Együttműködésre érdemes szervezet az Országos Polgárőr Szövetség, ami a legnagyobb civil szervezet hazánkban. Nagyon sok tagunk egyben a polgárőr szövetség tagja is, akik elősegíthetik a kölcsönösen előnyös együttműködést. Az OPSZ elsősorban a bűnmegelőzés terén nyújthat támogatást a tagjainknak.

Tárgyalások folynak a rendészeti szervek nyugdíjas szervezeteivel való együttműködésről, de konkrét intézkedések még nem történtek. Az elnökség felhívja a klubvezetők figyelmét arra, hogy helyi (városi, járási, kerületi) szinten is keressék a lehetséges partner nyugdíjasszervezeteket, önkormányzatokat, amelynek során kölcsönös előnyök, lehetőségek alapján együttműködés lehetséges. Ugyanakkor a klubok nem önálló személyek, ezért formális megállapodás esetén csak a Szövetség elnöksége köthet írásbeli kötelezettségvállalást.

Elismerések

Köszönettel vettük, hogy a NAV vezetése a kiemelkedő önkéntes munkát végző tagjaink számára adható elismerési javaslatainkat kivétel nélkül elfogadta, és a nemzeti ünnepeken újra a NAV központi ünnepségen adta át. Szövetségünk az önkéntes munkát a Nyugdíjasokért emléklappal, és évi tíz főnek egyhentes, a Hévízi Gyógyházba szóló beutalóval tudjuk megköszönni.

Tisztelettel és köszönettel vagyunk azon társaink iránt, akik önzetlenül, fáradságot, időt, esetenként pénzt sem kímélve támogatják munkánkat, szervezik a nyugdíjas-társadalmunkat.

KÖSZÖNJÜK!

dr. Kaizinger Tibor

*nyugállományú pénzügyőr ezredes
NAV NYOSZ elnök*

Hogyan gazdálkodunk?

2018. április 26-án Kelebián ülésezett a NAV NYOSZ elnökségének gazdasági bizottsága. 2018. 03. 20-án e-mailben tettem fel négy kérdést a 46 klub vezetőjének, amelyekre 40 klubtól érkezett válasz. A választ küldő kluboknak tisztelettel megköszönöm az őszinte együttműködési szándékot!

Az általam feltett kérdések a következők voltak:

1. A klubnál ki az a személy (név nélkül), aki kezeli a bevételeket? Tagdíjak, ellátmány, támogatás, pályázati pénz, egyéb.

2. Hogyan és milyen módon történik a klub készpénzkészletének a tárolása, őrzése, a kifizetések, elszámolások lebonyolítása?

3. Megoldható e klubotoknál az „Időszaki pénztárjelentés” és mellékleteinek elektronikus úton, tehát számítógépen történő vezetése, feldolgozása?

4. Megfelelőnek és elég biztonságosnak tartjátok-e klubotoknál a készpénzek fogadására, dokumentálására, tárolására, kifizetésére és elszámolására vonatkozó szabályokat?

A bizottság határozati javaslata alapján dönt majd az elnökség a szabályozásról. Ez azt fogja jelenteni, hogy a NAV NYOSZ-on belül egységes, átlátható és könnyen nyomon követhető, biztonságos pénzkezelési rendszert léptetünk életbe, amely mindenki számára kötelező érvényű lesz!

A bizottság minden tagja szükségesnek véli és támogatja, hogy hívjunk össze mielőbb egy országos értekezletet a klubpénz-

tárosok, klubvezetők és az elnökség tagjainak részvételével, amelynek témája a Szövetség pénzgazdálkodásának a szabályozása kell, hogy legyen.

Horváth Zoltán

a bizottság elnöke

ELISMERÉSEK, ELŐLEPTETÉSEK

Nemzeti ünnepünk, március 15-e alkalmából Tállai András államtitkár, a NAV vezetője

Muzslai Jánosné, a győri „ARRABONA” Adóügyi Klub vezetői tagját „Bezerédj-díj” arany,

Mogyorós Jánosné, a zalaegerszegi „GÖCSEJ” Adóügyi Klub vezetőjét „Bezerédj-díj” arany,

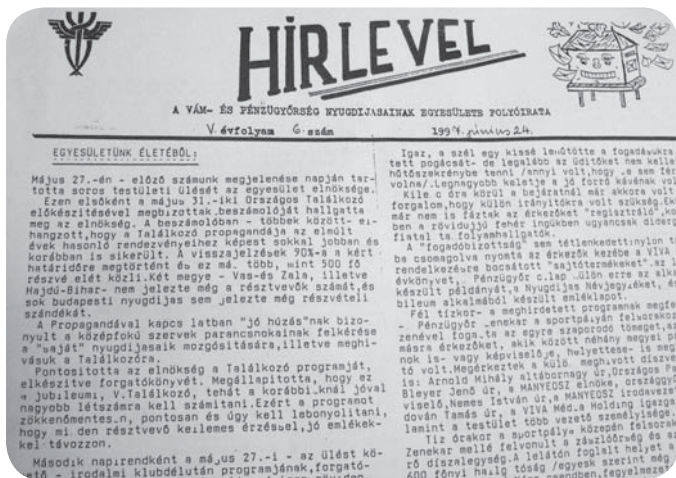
Steierhoffer Lászlót, a Borsod megyei Adóügyi Klub vezetői tagját „Bezerédj-díj” ezüst fokozata elismerésben,

Dobos Károly régiófelelőst, a Fejér megyei Pénzügyőr Klub vezetőjét ezredessé,

Balogh Miklóst, a Salgótarjáni Pénzügyőr Klub vezetői tagját főhadnaggyá történő soron kívüli előléptetés elismerésben részesítette.

Gratulálunk az elismerésekhez!

Húszéves A Mi Lapunk

kérték fel az elnökségi tag dr. Faragó Ambrust, a *Pénzügyőrök Lapja* korábbi főszerkesztőjét, aki vállalta, hogy *A Mi Lapunk* címmel elindítja az újságot a szerepét hosszú éveig betöltő, ám 1998-ra azt már kinövő Hírlevelé utódaiként.

II. A Mi Lapunk születése és gyermekkora

Tavaly, a huszadik évfolyamot elérve már majdnem megtettük, pedig csak az idén aktuális a pezsgőbontás *A Mi Lapunk* alapítása huszadik évfordulójának megünneplésére. Az immár felnőtté vált kisdéd bölcsőjénél én is ott bábáskodtam a Vám- és Pénzügyőrség Nyugdíjasai Országos Szövetsége vezetőségének tagjaként. A kollektív emlékezet nem őrizte meg perdöntően, hogy az akkor jelenlévők közül kinek az agyából pattant ki az isteni szikra: lapot kell alapítani. Az viszont egy pillanatilag sem volt kétséges, hogy az új sajtóorgánom főszerkesztője csakis az akkor alelnöki posztot betöltő dr. Faragó Ambrus lehet. Közülünk ugyanis egyedül neki volt lapszerkesztői gyakorlata. A kiadó tekintetében sem volt vita. Akkori egyedüli szponzorunk, a VIVA Holding ingyen vállalta a lap negyedévenkénti kiadását. Ezek után nem volt akadálya annak, hogy a Művelődési és Közoktatási Minisztérium 1998. június 2-án kiadja a határozatot A MI LAPUNK című időszaki lap nyilván tartásba vételéről. Még abban az évben megjelent az első két szám. A következő évben már három, de 2000-ben csak kettő. Legalábbis az én gyűjteményben ennyi van. Ennél teljesebb készletet nem ismerek.

Nem sértődnek meg, ha egy kedves olvasó rám cáfolva előkotorná valahonnan a sublót mélyéről a nálam hiányzó példányokat. A Pénzügyőr- és Adórtörténeti Múzeum az enyémnél még szerényebb állománnyal rendelkezett. A hiányzó példányokat én pótoltam, nekem utána csak másolatok maradtak. 2001-től kezdődően már minden évben hiánytalanul megjelent a teljes évfolyam. Ez örömdetes tény, az viszont drámai, hogy 2001 januárjában meghalt dr. Faragó Ambrus és magával vitte a főszerkesztői címet is. Utódjának már csak a szerkesztői titulus járt. Ennek az utódnak a kilétét egy ideig teljes homály fedte. Amíg nem szállt fel a megoldást jelentő fehér füst, mint a pápaválasztáskor, teljes bénultság uralkodott lapszerkesztés terén. Nem volt ugyanis B tervünk a továbbéléshez, és így a lapot a megszűnés veszélye fenyegette. Talán végső kétségbeesésében, mentő ötletként jutott az eszébe dr. Sente Gyulának, szövetségünk akkori elnökének, hogy felkér engem szerkesztőnek. Tudta rólam, hogy nem állok hadilábon a tollforgatással, és egyedül nekem volt minden addig megjelent számban írásom (ez a folyamatosság azóta sem szakadt meg). Úgy kerültem bele tehát a szerkesztőségbe, mint Pilátus a krédóba.

Kezdetben és még sokáig nem volt könnyű dolgom. Vagy nem jöttek a kéziratok, vagy nem voltak elég színvonalasak. A tizenkét oldalt viszont meg kellett tölteni, úgyhogy volt olyan lapszám, ahol kényszerűségből nyolc írással szerepeltem. Évek múlva aztán „beindult a verkli”. Vidéki nyugdíjas-találkozókon való részvételeimen azt tapasztaltam, hogy ismerik és olvassák a lapot. A terjesztés is olajozottan működött. Így állt a helyzet, amikor 2006 szeptemberében személyi okok miatt lemondtam a szerkesztőségéről, és rábeszéltem Bogschütné Gados Juliát, hogy vegye át tőlem harmadikként az alig használt stafétabotot. Ezzel új fejezet kezdődött *A Mi Lapunk* életében, ami jelenleg is tart.

Kis

Átlépve a huszadik évet, ünnepeljük egy kicsit magunkat, szerkesztőség és olvasók közösen, hiszen *A Mi Lapunk*-at együtt töltjük meg tartalommal! Következzék történetünk három fejezetben.

I. Hírlevellel kezdődött

Miként a Szövetséget, úgy *A Mi Lapunk*-at is a Vám- és Pénzügyőrség nyugállományú tagjaiból alakult kis csoport kezdeményezésére, kívánságára hozták létre. A fővárosiak kitalálták, megvalósították, majd legfelső vezetőink támogatásával országossá szélesítették (a vidéki kollégák igényeit is figyelembe véve) a testület nyugdíjasainak érdekvédelmét, szabadidős programjainak szervezését, s a szociális gondoskodást felvállaló mozgalmat. Ehhez az önszerveződéssel létrejött, azóta is működő szervezethez mindig megtalálták az arra vállalkozó, önkéntes munkát végző embereket.

Mint ahogyan jó tollú kollégánk, Molnár Ferenc (a név kötelez?) is elvállalta – még tényleges pénzügyőrként – dr. Sente Gyula országos parancsnokhelyettes felvetésére a havonta megjelenő, eleinte egy lapból álló, kétoldalas, sokszorosított *Hírlevelé* szerkesztését. A Fővárosi Parancsnokság személyzetiseként mindenkit jól ismert, hozzá futottak be az információk, vagyis a téma többnyire házhoz jött, hivatalból tudott mindent. De szerkesztőként azért ő is utána járt egy-egy témának. Így aztán az aktívak és nyugdíjasok számára egyaránt érdekes hírekből állította össze a lap anyagát. Három rovatot nyitott sport, szakmai hírek (pl. előléptetések) és általános témák (ki ment nyugdíjba, ki halt meg, vagy éppenséggel kik házasodtak a fiatalok közül).

Amikor nyugdíjasszervezetünk egyesületi formát öltött 1992-ben, akkor a *Hírlevelé* fejlécére ez a szöveg került: A Vám- és Pénzügyőrség Nyugdíjasainak Egyesülete folyóirata. Ekkor már nem csak budapesti információkat osztott meg a lap olvasóival, és egyre inkább csak a nyugdíjasokhoz szólt. Ehhez azonban tudósítokat kellett megnyerni a megyei parancsnokságok személyzetisei közül (minden bizonnyal ennek révén kezdett kialakulni mindenhol szorosabb kapcsolattartás a nyugdíjasokkal). A hivatalokhoz küldték ki az idővel terjedelmesebbre hízott lapot, majd az esedékes nyugdíjas-találkozókon azt szétszostották.

Közben Molnár Ferenc is nyugállományba került, s a Mátyás utcában végzett nyugdíjas állása mellett ellátta a Szövetség titkári feladatait, no meg tovább szerkesztette a *Hírlevelé*t. Betegség miatt azonban fél évig nem jelent meg az „újság” – nem volt, aki szerkeszteni. Ekkor formálódott meg a gondolat az elnökség részéről, hogy tizenkét oldalas, negyedéves periodikát kellene megjelentetni nyugdíjas életünkről. Főszerkesztőnek

III. Krónika

Úgy alakult, hogy *A Mi Lapunk* történetében nekem jutott az eddigi leghosszabb idő ellátni a lapszerkesztés megtisztelő és érdekes feladatát. Nem tudom, ilyennek képzelte-e el Faragó Ambrus annak idején a nyugdíjasok lapját, de az elnevezésünk eleve egyfajta koncepcióként értendő: *A Mi Lapunk* legyen a mi lapunk! Vagyis rólunk, nyugdíjasokról szóljon legfőképpen – a jelenünkről, de hangsúlyosan a múltunkról is, beleértve a terület történetét, amelynek fordulatai személyes sorsunkat nagyban befolyásolták.

Nagyot változott a világ 2006 óta, amikor Kis István szerkesztő uram elszánt utódkeresési köreit megfutva végül rám talált, és minden rábeszélő tehetségét latba vetve, némi gondolkodási időt is engedélyezve meggyőzött arról, milyen jó is lesz nekem a szerkesztői székben. Azóta is visszatérő megjegyzése, hogy mennyivel jobb dolgom van a gyakori „bőség zavara” állapotnak köszönhetően! Valóban, bizvást számíthatok a szerkesztőbizottsági tagok és a cikkírók munkájára, amit ez alkalommal is megköszönök. Nagy segítséget jelent a Csík Bálint által szerkesztett, mindig naprakész honlapunk, ahová rendszeresen küldenek anyagot a klubületről, így onnan is tudok válogatni. Sokan itt olvassák egyébként *A Mi Lapunk* netes változatát.

Kezdetben velem is előfordult, hogy teleírtam a lapot, mivel nem volt elég ismerősöm – akkor cseppentem a nyugdíjasok közé. Idővel azonban, a sok meghívásnak köszönhetően egyre több kollégát ismertem meg, akiket rá tudtam venni, hogy írjanak a programjaikról. És így elkezdett kialakulni egy kis szerzői kör. No, és segítségemre sietett az Aranytoll-díjas, stafétát átadó Kis István életműinterjúival és egyéb népszerű írásaival, valamint lélekerősítő leveleivel. A mai napig is számíthatok írásaira.

Alapvető fordulatot hozott a Szövetség életében 2010, a Vám- és Pénzügyőrség és az APEH összevonásának éve. Fellepozva a régi újságokat, jól tükröződik az akkori elbizonytalanodás. Izgalmas évek voltak. Az összevonás következtében mára

megduplázódott klubjaink száma, ezért több kézirat érkezik a szerkesztőségbe. Ezekből a kis írásokból képet kapunk nyugdíjasaink pezsgő közösségi életéről.

Sok ember munkájának eredményeképpen jön létre *A Mi Lapunk*, amíg egy tudósítás, interjú, cikk megírásától kezdve végül az olvasó elé kerül. Húsz évig a VIVA Média Holding gondoskodott lapunk kiadásáról kitűnő, jól képzett munkatársaival. Ez évtől a Szövetség adja ki *A Mi Lapunk*-at, kerestünk új szakembereket a további megjelenésünkhöz.

Negyedéves periodika lévén, minden igyekezetünk ellenére sem tudunk legfrissebb híreket közölni. Honlapunk egyébként is betölti ezt a feladatot. Legalább olyan fontos azonban, hogy krónikásként hírt hagyjunk magunkról az utókornak, biztos helyen őrizve *A Mi Lapunk*-at. Kötelező példányként az Országos Széchényi Könyvtárba juttatunk el néhány példányt minden lapszámunkból, s a Pénzügyőr- és Adótörténeti Múzeum szintén gyűjti a nyugdíjasok lapját, vagyis a mi lapunkat.

BGJ

Küldöttgyűlés

2018. március 28.

Első alkalommal tartott évertékelőt dr. Kaizinger Tibor, a NAV Nyugdíjasainak Országos Szövetsége múlt évben megválasztott elnöke. A küldöttgyűlésre – amely szövetségünk

legmagasabb szintű fóruma – évente egyszer kerül sor. Minden alkalommal meghívást kapnak ilyenkor a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékesei. Az utóbbi években rendszeresen Gulyásné Rajnai Gabriella alezredes asszony a Központi Irányítás humánigazgatási főosztályvezető-helyettese, és Kosztyu János, a NAV Képzési, Egészségügyi és Kulturális Intézetének igazgatója vesz részt a NAV-nyugdíjasok e fontos eseményén.

Különleges vendégeket is üdvözölhettünk Pasaréten, régi kollégáinkat, korábban a Szövetségben társadalmi munkát végző elnökségi tagokat. Akik eleget tudtak tenni a meghívásnak: Balassa Andrásné, dr. Bernáth László, Borsi Béla, Fehér Sándor, Horváth Károly, Kis István, Nákovics László, Sencviczki Béla, Tanczos Imre, Tököli Sándorné. Előző elnökünk, Czizora András most kényelmes pozícióból, az első sorból, mint a hallgatóság tagja figyelte a küldöttgyűlés eseményeit. Meghívásunkat elfogadta, és jelenlétével megtisztelte a küldötttertekezletet dr. Balogh György altábornagy, volt országos parancsnok, aki magas pozíciójával járó feladatai mellett a nyugdíjasok ügyét is mindig számontartotta és segítette.

A küldöttgyűlés döntött a felügyelőbizottság elnökének személyéről, miután Tukacs György halálával megüresedett ez a hely. A grémium Hajdú Miklósnét választotta meg új elnöknek, aki már évek óta dolgozott mint bizottsági tag e területen.

Ez alkalommal is elismerésekkel jutalmazta az elnökség a közösségi munka területén jól teljesítőket, amit külön rovatban részletezünk.

Betlér és az Andrássyak

Az idei program tervezésekor nagy többséggel szavaztunk a szlovákiai kirándulásra, végül 17 klubtársammal együtt indulunk útnak egy szép és tartalmasnak ígérkező nap reggelén. Utunk először is Betlérre – a mai Szlovákia területére – vezetett, ahol a történelmi Magyarország egyik legnagyobb, épségben fennmaradt, eredeti bútorokkal berendezett kastélya található. Látogatási idő előtt érkezve a kastélyt övező csodás, 81 hektáros parkot keresztül-kasul átszelő ösvényeken kedvünkre sétálhattunk, miközben a madárcsicsergés dallama folyamatosan elkísért minket. A park kisebbik része fásított, a hazai fajtákon kívül van itt hegyes levelű liliumfa, találtunk egy méltóságteljes, 500 éves tiszafát is, de nagyon szépek a vadgesztenyefák, juharok, kőrisek. A parkban az akkori divatnak megfelelően vízesést, szökőkutakat építettek ki, szobrokat, ágyúkat állítottak fel.

A kastély termeiben tett látogatásunk során időutazáson érezhettük magunkat. A nagyrészt eredeti 1700-as, 1800-as évekből származó bútorokkal, berendezési tárgyakkal, műtárgyakkal, neves festők műveivel berendezett szobákban alapos képet kaptunk az Andrássyak főúri mindennapjairól. Rozsnyó főterén egy kellemes vendéglőben elfogyasztott finom, tájlevegű ebédet – na meg egy kis bevásárlást (knédlibeszerezés) – követően utunk a Szilicei-fennsík nyugati szélén található Gombaszögi-barlang felé vezetett. A több mint 1500 méter hosszan fel-

ELISMERÉS

A 2018. március 28-ai küldöttgyűlésen az alábbi személyek részesültek „NYUGDÍJASOKÉRT” emléklapett elismerésben:

- Fehérné Kovács Tünde** – Pécsi Pénzügyőr Klub vezetője,
Wiedemann Józsefné – Tolna megyei Adóügyi Klub vezetője,
Loppert Anikó – „GÖCSEJ” Adóügyi Klub vezetőségi tagja,
Horváth Zoltánné (Böbe) – Kelebiai Pénzügyőr Klub tagja,
Fekete Antal – Kecskeméti Pénzügyőr Klub vezetőségi tagja,
Szöllősi Ferenc – Kelebiai Pénzügyőr Klub vezetőségi tagja.

tárt barlang folyosóiban és termeiben fehér és vörös színekben pompázó cseppkőekben gyönyörködhattunk. Némelyik hossza a 3 métert is eléri. A 285 m hosszú „barlangi séta” mesébe illő vizuális élményét túravezetőnk hangereje és autentikus palóc nyelvhasználata fokozta.

A Felvidéken tett kirándulás reményeinket valóra váltotta, az időjárás alkalmassá, a látnivalók tartalmassá tették napunkat. Azért ehhez a kellemes naphoz szükség volt Sebőkné Jolika komoly szervezőmunkájára és Szontaghné Erzsike túránkhoz kapcsolódó tájékoztatójára. Köszönjük Jolika és Erzsike!

Papp Mária

Egri Adóügyi Nyugdíjas Klub tagja

Ötévésék lettünk

A NAV NYOSZ Fejér Megyei Adóügyi Nyugdíjas Klub tagjainak életében is jelentős nap március 8-a, hiszen nemcsak a nőnapot, hanem megalakulásunknak ötödik évfordulóját ünnepelték ezen a napon, amelyre elfogadta meghívásunkat Dobos Károly régiófelelősünk is. Kezdetben 14 fővel alakult meg a klub, ma már 36 fő a létszámunk. Minden hónap utolsó szerdáján találkozunk a ma már rendelkezésünkre álló (Szekfű Gyula úti) tanácsteremben.

Megalakulásunkat követően a múlt évben került sor a vezetőség újráválasztására. A tagság továbbra is bizalmat szavazott a vezetőségnek. Minden évben a munkatervben meghatározott feladatok szerint végezzük munkánkat, a programokat maguk a tagok állítják össze. A sokrétű és -színű feladataink mellett most mégis a kiemelkedő öt éves évfordulónk megünnepléséről szeretnénk beszámolni.

Évfordulós ünnepségünket svédasztalos ebéddel kezdtük. Ebéd után a klubhelyiségünkben folytattuk az ünneplést, ahol felidéztek az öt év eseményeit. Katona Erika klubtársunk csokorba gyűjtötte, illetve statisztikát készített az elmúlt öt évben történetéről. 16 kirándulást, 10 színház- és 20 múzeumlátogatást szerveztünk, illetve nyolc alkalommal hívtunk külső előadót, valamint három alkalommal szerveztünk klubunk tagjai között versenyt. Mindezen felül öt alkalommal szerveztünk találkozókat más megyei klubok tagjaival, nem beszélve arról, hogy az év végi központi nyugdíjas-találkozók műsorát is a klubunk tagjai adták.

A tájékoztatást követően mi magunk is meglepődtünk, hogy milyen tartalmas, közösségkovácsoló programokat szerveztünk. Az így megélt társas együttlétek tehetik a jövőben is értékesebbé – az amúgy meg nem könnyű – nyugdíjas- (idősödő) napjainkat.

A jó hangulatú foglalkozásunkat meglepetésvendégeink „senior örömtánc” lépéseinek tanulásával folytattuk, akik vallják, hogy korunknak megfelelő mozgást kell végeznünk. Erre jó lehetőség a szenior örömtánc, ami kellően fejleszti a koncentrációs képességet, a memóriát, az egyensúlyérzéklet és a koordinációt, beindítja az öngyógyító folyamatokat, s nem utolsósorban kiváló agytorna is.

No, mi mindezeket figyelembe véve aktívan részt vettünk a lépések tanulásában. A közel egyórai gyakorlás – bevallom, azért volt némi lihegés – után megállapíthattuk, hogy ez a fajta tánc valóban oldja a feszültséget, életenergiát ad, boldogabbá teszi az embert, ráadásul közösségteremtő és hangulatjavító ereje is van.

A délutánt – nőnap lévén – egy szál virággal a kezünkben nagyszerű hangulatban zártuk.

Fekete Lászlóné

klubvezető

Délvidéki élményeink

Egy májusi hajnalon indult el buszunk Tompáról, majd Kelebia, Topolya megállóhelyekkel megkezdtuk nagy utazásunkat szerbiai és romániai úti célok felé. Első állomásunk Dél-Bánát, az óléci Botka-kastély volt. A következő látnivaló Versecen a Szent Gellért püspökről elnevezett és mindössze három év alatt felépített (1860-1863) neogótikus stílusú hatalmas és gyönyörű katolikus székesegyház volt. Még ugyanitt felkapaszkodtunk a közel 300 méter magasban épült kis kápolnához, ahonnan gyönyörű látványként terült elénk a várost.

Szendrő gigantikus várromjai között nagy élményt jelentett felidézni a török hódoltságkori emlékeket. Székelykevére érvén elfoglaltuk szálláshelyünket, majd a finom vacsora szervíz előtt módunk volt megtekinteni egy kultúrműsort, ahol hagyományos népviseletbe öltözött fiatalok produkáltak nekünk szenzációs énekeket, citerazenét és néptáncot. Vacsora után meghallgattuk Dani Zoltán nyugalmazott ezredes előadását, aki a délszláv háború idején lelőtt egy – addig felderíthetetlennek hitt – amerikai F-117-es lopakodó repülőgépet.

Második napunk első megállója Galambócon volt, ahol is megtekinthettük az előrehaladott restaurálás alatt lévő várromot és környékét. Hosszas várakoztatás után Gyerdapnál léptük át a szerb-román határt. Negyedórás buszozás után Orsovára érkeztünk, ahol márt várt bennünket Molnár Endre úr, Magyarország konzulja, aki felvezetett bennünket a kikötőbe. Itt hajóra szálltunk, és egy csodálatos, több mint négyórás (38 kilométeres) dunai sétahajózás részesei lehettünk, ragyogóan napsütéses időben. A konzul úr felvitt bennünket a hajóval egészen addig a helyig, ahol a közeljövőben ünnepélyes keretek között avatnak fel egy hatalmas sziklába rögzített Széchenyi-emléktáblát. Szörényvárra is felvezetett bennünket a konzul úr, ahol elfoglaltuk szálláshelyünket, és elfogyasztottuk a finom vacsorát.

A harmadik napon a reggeli elfogyasztása után, még szintén felvezetéssel megtekintettük Szörény várat, majd egy bevásárlóközpontnál elváltak útjaink. Hazafelé jövet még szétnéztünk a sajnos eléggé lepusztult, de gyönyörű környezetben lévő Herkulesfürdőn (Trianonig itt bérelt néhány szobát a Magyar Királyi Pénzügyőrség, hogy fürdőkúrával gyógyíttassa az arra rászorulókat – a szerk.), majd Temesváron buszos városnézés következett. A zombolyai határátkelés (román-szerb határ) szintén az emlékezetes, kellemetlen élmények körébe tartozik, míg utunk utolsó határátkelése (Kelebija-Tompa) már viszonylag könnyebben sikerült.

Összegezve a háromnapos kirándulás tapasztalatait, úgy gondolom, hogy a résztvevők számára ez egy örökké felejthetetlen, élményekkel teli három nap volt. Sajnálhatja, aki kimaradt ebből!

Horváth Zoltán

Bakonyi bakancsos túra

Az Arrabona Adóügyi (Nyugdíjas) Klub áprilisban 8 km-es túrán vett részt a Bakonyban, Vinye-Ördögret-Vinye útvonalon. A gyalogtúrát Vinye vasútállomásról indítottuk, végigmentünk a volt fatelep mellett vezető úton, és átkeltünk a Hódos-éri hídon. A kavicsos, gyöngyvirággal szegélyezett erdészeti útról a kijelölt piros nyíl irányába letérve, egy rövid erdei séta után ereszkedtünk le az Ördögretre, ahol kicsiny erdei tisztáson kialakított pihenőhelyen tarisznyánkból tízóraitunk. A tisztás mellett kanyargott a Cuha patak, valamint a közelben volt a Remete-barlang és a Zsivány-barlang. A madarak tele torokból énekeltek, így mi is daloltunk visszafelé, felidézve gyerekkorunk májusi köszöntő dalait. Amíg a vonatra vártunk, a vasút melletti büfében tönkölylángost lakmározunk, és hideg sört ittunk a lila orgonák mellett felállított kis kerti asztaloknál. A vállalkozó kedvűek tettek még egy sétát a Hódos-éri pihenőházakig, a fáradt lábúak áttelepültek a büfé virágos teraszára és onnan várták a délutáni vonatot.

Megunghatatlan drága Bakonyunknak olyan sok arcát láttuk már, de ez a madárdalos, gyöngyvirágos április végi kora nyár, még sokáig emlékezetes marad.

Lánci István Lászlóné
(kulturális és sportfelelős)

Színek és illatok

Kicsi, de lelkes csapat vette be a Jeli Arborétumot immár második alkalommal a virágzás ürügyén. Remek időben, szép és hangulatos napot sikerült eltölteni majd' félnapos program keretében. Micsoda illatok és színek tanúi voltunk, azt elmondani tán a képek sem tudják! Belépéskor Szalay Pisti egy kis ismertetőt

tartott az arborétum alapításáról és a Gróf Úr úri kedvteléséből megálmodott és létrehozott kertjéről. Ezenkívül egy kis vers is elhangzott az 5. Hévízi főzőversenyéről az ő tollából. Remek feltöltődés volt ez mindannyiunk számára, és megállapítottuk a mottónk újból jól vizsgázott. Jó volt újra együtt lenni!

Rózsa Robi

Szentendrei programunk

A Győri Pénzügyőr Nyugdíjas Klub az Arrabona Adóügyi Klub csoportjával közösen önköltséges alapon Szentendrére látogatott. Fagyos napok eljövetele előtt indultunk útnak. A számomra is meglepetésszerű élményt nyújtó önköltséges villámlátogatást nemzetközi gyorsvonattal, metróval, HÉV-vel tettük meg, így értük el Magyarország egyik legszebb települését, Szentendrét. A páratlan élményt nyújtó városkában nem csalódtunk. Helybéli, hasonló korú emberek jóakarátát segítségül hívva, nagyon jó információkat kaptam a 13 fős csapatom számára a múzeumlátogatás, a templomlátogatás, de az étkezési lehetőségek terén is. Egynapos kirándulásunkat kedvező, legkisebb anyagi

ráfordítással szerveztem, amely alig haladta meg a 2500 Ft-ot. Reprezentatív élmény volt utazni a már jól ismert klubtagokkal, s egyben megismertük az adós csoport új klubvezetőjét.

Szentendrét látni és megszeretni egy pillanat műve volt – ez a szlogen is lehetett volna a mottónk. Ismeretlenül indultunk útnak, de az egynapos „szelén” láthattuk a Ferenczy Múzeumot, Marcipán Múzeumot, Czóbel, Kovács Margit, „Nincs több titok” Múzeumot. Ez utóbbi esetében meghökkentő modern kiállítást ismerhettünk meg.

Templomok közül az Evangélikus templom, a Keresztelő Szent János-plébániatemplom, a Blagovesztenszka-templom nagy kulturális gazdagságról árulkodik. Ez utóbbiban „varázs-

erőnknek” köszönhetően rögtönzött nagyszerű idegenvezetésben is részünk volt. Az utcákon, a Fő téren nagyszerű élményeket kaptunk, és megtaláltuk az olcsó, de kitűnő kifőzdét is. Igaz, nem kis szervezést igényelt, de sikerült.

Jáni Lajos
kulturális felelős

Bazsarózsamezőn jártunk

A Pécsi Pénzügyőr Klub a tavalyi évhez hasonlóan ismét bazsarózsat úrát szervezett e kedves kis növény eredeti élőhelyére, Hosszúheténybe. A túrára meghívást kaptak a Baranya megyei Adóügyi Klub tagjai is, akik örömmel csatlakoztak hozzánk, így egy csapatként indultunk útnak a nyárias áprilisi reggelen.

Miután leszálltunk a buszról, volt kolléganőnk, Orbán Évi köszöntött bennünket, és kalauzolta csapatunkat a bazsarózsával benőtt mező felé. A kellemes erdei-mezei séta során élveztük a jó levegőt, az orgonailatot és madárcsicsergést. Gyönyörködtünk a mecsekajjai falucska panorámájában, amely békésen húzódik meg a Kelet-Mecsekben a Zengő lábánál.

Aztán hirtelen a sokféle mezei virág közül előbukkant kirándulásunk célpontja, az első bazsarózsa. Az élénk rózsaszínű szirmok egyre-másra kukucskáltak elő a zöld környezetből, és mintha csalogattak volna bennünket mind beljebb az erdőbe: „Gyertek csak, gyertek csak, kedveskéim!” Engedve a virág csábításának és kedves túravezetőnk bátorításának, beléptünk hát a bánati bazsarózsák valóban varázslatos világába. Jó időpontot választottunk, hiszen a rózsák egy része bimbós állapotban volt még, míg másik részük már teljes virágzásban.

Gyönyörködtünk, pihentünk és jóízűt beszélgettünk a természet lágy ölén. Ki-ki a magával hozott tízórait elfogyasztotta, majd folytattuk körutunkat, amely visszavezetett Hosszúheténybe. Elköszöntünk vezetőnkől, akitől még azt is megtudtuk, hogy kb. 6,5-7 km-t tettünk meg. Busszal tértünk vissza Pécsre.

Megállapítottuk, hogy ismét egy tartalmas együttlétben volt részünk a jó levegőn varázslatos környezetben. Ezt a programot jó szívvel tudjuk javasolni szövetségünk valamennyi klubjának.

Fischer Péter
Pécsi Pénzügyőr Nyugdíjas Klub

HÁZ VAGY PALOTA?

A Gundel Magyarország vezető étterme. Páratlan környezetben, a gyönyörű Városliget szívében található. Az étteremnek otthont adó századfordulós épületben a falakat híres magyar festők 19-20. századbeli festményei díszítik. Az ételeket világhírű Herendi vagy Zsolnay porcelánon, ezüst evőeszközökkel tálalják. Az emeleten számtalan különterem található, ezek közül is kiemelkedik az Erzsébet királyné bálterem (150 fő befogadására alkalmas) és az Andrássy terem (50 fő). És ott van a kertje. Az egykori budapesti Városerdőből vált virágdíszes, gondozott parkká. Az évszázados fák lombjai alatt az árnyas kert kellemes környezetet ad tavasztól ősziig azok számára, akik kulináris és

kulturális élvezetekre vágnak, immár több mint 150 éve. Itt volt törzsasztala többek között Krúdy Gyulának, Molnár Ferencnek, Podmaniczky Frigyesnek, Munkácsy Mihálynak. Nekünk ugyan nem lesz törzsasztalunk, de azért a ház híres-ségét, a Gundel-palacsintát egy kávé és ásványvíz mellett mi is itt fogyasztottuk el. A címben feltett kérdésre a közel kétórás ottlétünk után kis csapatunk (fővárosi és balassagyarmati pénzügyőr nyugdíjasok) adta meg a választ, hogy ez nem ház, ez egy kis palota – egyébként egyik prospektusukban is így szerepel, ezt már itthon vettem észre. A Gundel Palota a hétköznapokat ünneppé, az ünnepeket felejthetetlen élménnyé varázsolja azoknak, akik ide ellátogatnak. Gyönyör a szemnek, kellemes élvezet az ízlelőbimbóknak, és nem mellékesen: itt valóban a vendég az VENDÉG lesz.

csíkb

Vőfély is volt valamikor

A Fővárosi Pénzügyőr Klub havi találkozóin rendszeresen részt veszek. Egy bizonyos idő múlva feltűnt nekem, hogy az előttem ülő asztaltársaságból két nyugdíjas kolléga még a gyűlés befejezése előtt fogja magát és távozik. Társaik elmondása szerint vidékiek lévén a Vác felé tartó távolsági autóbussz meghatározott időben induló járatához igyekeztek. Közülük az egyik Gampe Tibor volt,

a makkosmáriai kirándulások fáradhatatlan szervezője. A másikat névről nem ismertem, csak annyit tudtam róla, hogy minden alkalommal hoz magával egy üveg pálinkát, amit a tőle karnyújtásnyira ülők elfogyasztanak. Ha ez alapszabály-, vagy házirendellenes cselekménynek minősül, akkor töredelmesen be kell vallanom, hogy bűnrészes vagyok, mert időnként én is megkóstoltam az illatos nedűt. Azt is észrevettem a későbbiekben, hogy ez a kolléga legalább egy éve nem jelenik meg a találkozón. Az iránta való érdeklődésemre Gampe Tibor elmondta, hogy a társa, akit különben Hlinka Józsefnek hívnak, egyszer váratlanul rosszul lett, a földre zuhant, nagyon összetörte magát, azóta se jött rendbe. Fél kimozdulni hazulról, hátha megismétlődik a bal eset közlekedés közben. Ez a tájékoztatás nagyon megrendített, és mivel éppen interjúalanyra vadásztam, elhatároztam, hogy Hlinka kollégát felkeresem vácrátóti otthonában.

– Igazán elismerésre méltó, hogy te ilyen távolságból is képes voltál minden taggyűlésre eljönni a Mátyás utcába. Nekem csak az ideutazás megtervezése fél napomba került.

– Annyira hozzászórtam ahhoz, hogy tőlünk minden messze van, hogy egy kis fővárosi kiruccanás nekem meg sem kottyant.

– Mióta élsz Vácrátóton?

– Születésem, vagyis 1940. szeptember 8. óta. Szüleim is idevalósiak voltak. A Hlinka név szlovák eredetre utal, de tudomásom szerint még a szélesebb rokonságban sincsenek szlovákok. Úgyhogy nem vállalom a rokonságot Szlovákia történetében szégyenletes szerepet játszó Andrej Hlinka szélsőséges nacionalista római katolikus pappal. Itt, Vácrátóton egyébként elég sok szlovák él, tőlük tanultam meg szlovácul. Hárman vagyunk testvérek. Én vagyok köztük a legidősebb, a két húgom hét, illetve tizenkilenc évvel fiatalabb nálam. Anyám a háztartást vezette, apámat gépészkovácsként Újpesten, a Landler Járműjavítóban alkalmazták. Nemcsak képletesen, mint a szólasmondásban, hanem valóságosan is ütötte a vasat. Ez volt a dolga. Érdekes, hogy ugyanabban az időben az apósom is ott dolgozott esztorgályosként. Tőle tudom, hogy az üzemet korábban MÁV Istvántelki Főműhelynek hívták, és a rendszerváltás után visszakapta ezt az eredeti nevét.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Kérem tisztelt tudósítóinkat, hogy a 2018 szeptemberében megjelenő lapszámunkhoz augusztus 10-ig szíveskedjenek eljuttatni írásaikat, és JPEG formátumú fényképeiket az amilapunk2@gmail.com címre, vagy a NAV NYOSZ 1093 Budapest, Mátyás u. 16. postacímre. Kérem továbbá, hogy a terjedelem ne haladja meg az egy oldalt (12-es betűméret, másfeles sortávolság), és a digitális fotók legalább 1 MB méretűek legyenek. Honlapunk címe: www.navnyugdijasok.hu

– Hol sajtótítottad el az írás és olvasás tudományát?

– Vagyis hol kezdtem iskolába járni? Itt, a szülőfalumban, ahol elvégeztem az általános iskola nyolc osztályát. Középfiskolába Vácra jártam, mezőgazdasági technikumban érettségiztem 1958-ban. Iskolai tanulmányaimat a Rendőrtiszti Főiskolán szerettem volna folytatni, nyomozónak készültem. De nem vettek fel, mert nem voltam elég jó káder. Az Athenaeum Nyomdában segéd munkásnak azonban így is megfelelttem, majd később egy újpesti mozaiklapokat készítő ktsz-nél is, ahol ráadásul jó fizetést kaptam. Ezzel nem is lett volna baj, azzal viszont inkább, hogy igen nehéz fizikai munkát kellett végezni. A szakmai végzettségemnek megfelelő munkakört itt, a falumban egy protekcióssal töltötték be. Apám egyik ismerőse ajánlotta új munkahelyként a vám- és pénzügyőrséget, ahová kérésem alapján fel is vettek.

– Ez mikor történt?

– 1965. április 15-én. Egy rövid idejű előképző tanfolyam elvégzése után a Szobi Vámhivatalhoz helyeztek. Pénzügyőr lettem, és zárt nyakú, zöld színű egyenruhát kaptam. A már korábban is ott szolgáló munkatársaim barna színű uniformist hordtak, mert a később rendszeresített szürkészöld színű egyenruha még nem készült el. Túl közel voltunk a két testület, a vámőrség és pénzügyőrség 1964. évi egyesítésének idejéhez. Nem sokkal Szobra kerülésem után berendeltek alapfokú szaktanfolyamra, ahol a hallgatók egyik fele barna színű egyenruhát viselt (őket még vámőrnek vették fel), a pénzügyőrök, az igazi fináncok pedig zöld színű uniformist hordtak.

– A Szobi Vámhivatal volt aztán az egyetlen szolgálati helyed?

– Csak félig-meddig, mert 1977-ben az egyik kedves munkatársamat, Faragó Dezsőt kinevezték a Váci Vámhivatal parancsnokának, és kérte, hogy menjek vele. Eleget tettem a kérésnek és tíz évig, 1985-ig Vácott dolgoztam. Ebben az időszakban végeztem el a középfokú szaktanfolyamot. Utána visszamentem Szobra, és onnan vonultam nyugállományba 1995. szeptember 30-án főhadnagyi rendfokozatban.

– Hogy telnek a nyugdíjas évek?

– Nem unatkozom, amibe a jó és a rossz egyaránt belefér. Amíg az egészségi állapotom lehetővé tette, Erzsivel, a fiatalabbik húgommal rengeteget utazgattunk, bejártuk a fél világot. A nyugdíjas szövetségünk által kínált utazási lehetőségeket is kihasználtuk. Először a Dunakanyar Pénzügyőr Klub tagja voltam, majd a szintén vácrátóti Gampe Tibi és társai unszolására „átigazoltam” a fővárosba. Nem alapítottam családot. 18 éves koromban meg akartam nőszülni, de a szüleim akkor lebeszéltek erről a tervemről. Később aztán valahogy nem jött össze. Lakodalmakban azonban bőven volt részem. Rokonaim, közeli ismerőseim házasságkötésekor vőfélyként szerepeltem nagy sikerrel, amiben közrejátszhatott az addig elfogyasztott bormenyiség is. Egészségi állapotom súlyossá válása azzal kezdődött, hogy 2016 decemberében minden előzmény nélkül itthon eszméletemet veszítettem, összeestem és a hideg mentőkocsiban tértem magamhoz. A váci kórházban alaposan kivizsgáltak, és többek között azt állapították meg, hogy a kelleténél sokkal kevesebb vörösvérsejtem termelődik. Azóta a kórház által meghatározott időben meg kell jelennem náluk, és akkor vérátömlesztésben részesülök. Az elmúlt évben több műtétet is végeztek rajtam, amelyek következtében annyira legyöngültem, hogy az utcánkban a sarokig sem tudok elmenni.

– Szomorúan hallgatom az egészségi állapotodról mondottakat. Őszintén kívánom, hogy minél előbb gyógyulj meg és gyere ismét közénk, úgy, mint régen. Az asztaltársaságod már nagyon hiányol. Téged meg a pálinkádat.

Kis István

Ezt jól kifőztük!

Nagyszabású terv válik valóra a Pályázati Munkabizottság által elindított, Varga István bizottsági tag által kidolgozott elképzelésből, amelynek alapján a NAV NYOSZ elnöksége meghirdette az országos főzőversenyt, hivatalos nevén az I. NAV NYOSZ Magyar Ízek Fesztiválja gasztronómiai versenyt. Elsőként a nyugat-dunántúli régiófelelős, Rózsa Róbert vezetésével rendezték meg a területi versenyt. A földrajzi közelséget kihasználva a Hévízi Gyógyházat választották helyszínül. Hat csapat vállalkozott főzőtudományának bemutatására a versenykiírás szabályainak megfelelő technikai felszereltség felvonultatásával.

Az eseményt akár Pörkölt Party névvel is illethetnénk, hiszen ez a közkedvelt étel volt a kijelölt téma. Érdekességként megköstölhattunk köret gyanánt kínált helyi, hagyományos ételeket is. Lássuk a szereplőket s a pályaműveket!

Győr-Moson-Sopron megyéből:

Győri Arrabona Adóügyi Klub – Jófalat – vörösboros, gombás marhapörkölt (lábszár és comb)

Győri Pénzügyőr Klub – Pörkölt Ördögök – sertéspörkölt lapokából

Soproni Pénzügyőr Klub – Soproni Öreg Ászok – marhalapocsa csülökkel, babsterccel

Vas megyéből:

Szombathelyi Pénzügyőr Klub – Gasztró Fináncok – vargányás, vörösboros marhapörkölt, viszegével

Zala megyéből:

Zalaegerszegi Adóügyi Klub – Göcseji Ízek – marhapörkölt (lábszárból) vargányával, krumplinudlival

Muravidéki pénzügyőrök – nyúlörkölt vajás-zöldséges-hagymás krumplival

A szervező Rózsa Róbert köszöntötte a résztvevőket. Zsűrielnökként Nagy Gyula nyugdíjas pénzügyőr kollégánk – Nyíradonyból érkezett, többszörös nemzetközi arany fokozatú hobbiszakács, a főzőverseny szaktanácsadója – szólt a versenyzőkhöz, néhány hasznos tanáccsal segítve őket. Ismertette a zsűrizés szempontjait, amely szerint a szín, a küllem, az íz és aroma, valamint az étel állaga a döntő. Az ételek elkészítésére délután egy és hat óra között négy óra állt rendelkezésre.

Ahogy elkészültnek gondolták ételüket a séfek, úgy mutatták be azokat. A zsűri elnökét hárman segítették dr. Horváth Jánosné Gizikével, a Gyógyház korábbi vezetőjével és dr. Kaizinger Tibor elnökkel. Nem volt könnyű dolgunk, nagyon sok szempont alapján kellett döntést hozni.

A háromfős csapatok teljesítményét a rendezők éremmel jutalmazták, amit minden szereplő megkapott. Volt egy versenyen kívüli szakácsunk Barics Ferenc személyében, aki káposztás bárányt rottyogatott a bográcsában a szokásos éves tanfolyam találkozó résztvevői számára. Különdíjjal, a Gizike által felajánlott üveg pezsgővel gratulált a zsűrielnök e különleges étékért.

Önkritikusan kezdte az eredményhirdetést Nagy Gyula: „A zsűri gonosz, csak a hibát keresi! Nem találtunk tökéletesen elkészített pörköltet. Amelyik a legtöbb pontot kapta, annál is akadt némi hiba, mivel nem volt elég szép színe.” S hogy melyikről is van szó? A tévévetélkedőkből eltanult módszerrel, idegtépő várakoztatás után hirdette ki végül a zsűrielnök a döntést: a versenyt a Győri Pörkölt Ördögök nyerték sertéspörköltjükkel. Óriási üdvrivalgás közepette vette át Jáni Lajos és csapata a szép kupát, amely kézzel kézre járt a népes győri kíséret tagjai között.

Maradt még egy különdíj, amelynek várományosát lehetetlen volt a szinte egyformán jól teljesítő csapatok közül kiválasztani, ezért Fortuna kegyeire bíztuk, hogy kié legyen Stahl Judit szakácskönyve. A szerencse istennőjének alkalmi földi képviselője, Barics Feri kihúta a Jófalat nevét, így a győriek kettős sikert könyvelhettek el Hévízen. Reméljük, ettől a hírtől hamarabb felgyógyult Horváth Attila elnökhelyettes, aki nem tudott eljönni erre a remek közösségi programra.

Végezetül köszönetét fejezte ki a szervezésért és a részvételért dr. Kaizinger Tibor, a NAV NYOSZ elnöke, és gratulált minden csapatnak. Emlékeztetett a szeptemberi budapesti döntőre, ahol a régiógyógytesek között dől majd el az országos elsőség.

Az elnökség részéről jelen volt még Horváth Zoltán elnökhelyettes, Dobos Károly és Géczy Attila régiófelelősök és Tánzos Imre volt titkár. Hévíz korábbi polgármestere Vértes Árpád is tiszteletét tette rövid időre a főzőversenyen, és tudósított az eseményről a Hévízi Televízió.

Annnyit azért még hozzáfűznék, hogy zsűritagnak lenni egy főzőversenyen nem kis megpróbáltatás. Ebédelni ilyenkor nem lehet, finom kolbászokat és sütitket kóstolgatni sem, miközben ott illatozik melletted a sok finom pörkölt. Önmegtartóztató módra kell átkapcsolni ugyanis, nehogy elfáradjanak az ízlelőbimbók.

Gratulálunk Rózsa Róbertnek és segítőinek a nagyszerű szervezésért, a tapasztalatok nélküli, első megmérettetés felvállalásáért, és a NAV NYOSZ nyugat-dunántúli régiójának nyugdíjasai-ból szerveződött valamennyi csapatnak a derekas helyállásért. Bizton állítható, hogy teljesült a célkitűzés: mindenki nagyon jól érezte magát, s a verseny csupán alkalmat teremtett a közös élménygyűjtésre, új ismerősökkel való társalgásra, viccelődésre. És ez legalább olyan fontos, mint a díjazás.

B. Gados Júlia

Szokatlan a most következő interjú, hiszen ezt egy idősebb kollégánk írta az utódjáról. A beszélgetésből sok mindent megismerhetünk a vám- és pénzügyőrség utóbbi évtizedeiről, és érzékletes képet kapunk arról, hogy a testületet érő változások miképpen hatnak egyik tagjának személyes sorsára, ahogyan ez egyébként mindig is volt 151 éves fennállásunk során. Tanulmányos történet egy igyekvő pénzügyőről, aki sok munkával araszolt a csúcs felé...

Hogy kerül a finánc a prókátorok közé...

E sorok írója mint egykori vámhivatal parancsnok sokat sétál Szolnok város egyik legszebb részén. Itt van a Rózsapark, a Tisza Szálló, a Megyeháza és a Szigligeti Színház is. Az egyik épületben ki van írva: Dr. Bíró Ferenc ügyvéd. Bekopogok, ismerős, mosolygós arc fogad az irodában. Egy kolléga, aki a Vám- és Pénzügyőrség utolsó parancsnoka volt Szolnokon.

– Arról kérdezem parancsok társamat, hogy kerül a finánc a prókátorok közé?

– Ez egy hosszú történet – válaszolja dr. Bíró Ferenc nyugalmazott pénzügyőr őrnagy. – A nyolcvanas évek közepén kezdtem a pályámat a Szolnoki Vámhivatalnál, beosztott szakaszvezetőként. A nagy múltú Állami Építőipari Vállalat fizikai munkás állományából kerültem ide. Újsághirdetésre jelentkeztem, láttam benne fantáziát. Katonaviselt, érettségizett, szolnoki lakosokat kerestek. A felvételi eljárás az akkori parancsnok dr. Tolnai Lajos őrnagy előtt történt, ahol még íráspróbát is kellett tennem egy hosszabb beszélgetés mellett. Megfeleltem, felvettek, és nagy lelkesedéssel láttam a feladataimhoz.

A külkereskedelmi áruforgalom vámellenőrzését kellett végeznem, először felügyelet mellett, majd önálló járőrként. Közel 120 vállalat, szövetkezet, intézmény napi áruforgalmát kellett kezelnünk a hivatalban. Különösen az országos viszonylatban is nagy vállalatnak minősülő martfűi Tisza Cipőgyár, a növényolajgyár, a Szolnoki Mezőgépi Vállalat, papírgyár, cukorgyár, de voltak bérmunkát végző ruhaipari szövetkezetek és mezőgazdasági termelőszövetkezetek is. Volt itt mindenféle áru, amit be kellett tarifálni, a szárított hagymán, a gyémántfűró fejen keresztül az Adidas cipőig minden. Én vámkeltem az ország első mobiltelefon-központját, ami akkor CO-COM-listás termék volt.

Szakmai képzés

– Közben elvégeztem az alapfokú és középfokú szaktanfolyamot. A középfokúról csak annyit, hogy négy tantárgyból kellett felvételezni, és csak harmadjára vettek fel. A tanfolyam szakdolgozattal és szóbeli, írásbeli vizsgával zárult. Ki is neveztek vámügyi előadónak, egy évvel később vám- és adóigazgatási osztályvezetőnek. Időközben már látni lehetett, hogy a testületi képzésben szerzett bizonyítványok nem lesznek elegendők a különböző beosztásokhoz. Ezért gondolkodnom kellett, hogyan tovább?

Kecskeméti vezénylésem során 1993-ban láttam először személyi számítógépet. Rácsodálkoztam, hogy a határozatokat nem kellett gépelni, csak a megváltozott adatokat átírni, és már nyomtatta is a gép. Ezért úgy döntöttem informatikai főiskolát fogok végezni. Szerencsém volt, mivel helyben kihelyezett tagozaton tudtam az órákra járni, és tanulmányi szerződést is kötöttem velem. Négy év után megszereztem a főiskolai oklevelet, és tiszt lettem. Ez a fizetésben is sokat jelentett.

Testületi szabályozás

– De hát megint jött a testületi szabályozás, amely szerint ez nem minősül szakirányú végzettségnek. Tovább kellett lépnem. Másodsorra sikerült bejutnom a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem Államigazgatási Karának vámigazgatási szakirányára. Ez kétéves képzés volt, végre megvolt a szakirányú végzettség.

De hát megint jött a testületi szabályozás: magasabb beosztás csak egyetemi végzettséggel érhető el. Nosza, akkor csak a jogi egyetem marad. Korábban anyukám, a parancsnokom és a barátom is megjegyezte már, miért nem megyek oda tanulni. Most eljött az idő. Persze ide is csak másodjára vettek fel. Nekiálltam ezt is levelezőn végezni, három évig titokban, nehogy leélgjek, ha belebuknék. Az egyetem elkezdése egybeesett a parancsnokhelyettesi kinevezéssel, szóval, volt terhelés rendszeresen.

– Igaz, a családom már beletörődött, hogy folyamatosan tanulok és esténként edzésre járok. Azt el kell mondanom, hogy 13 éves korom óta a mai napig rendszeresen heti öt alkalommal edzek. 1979-től jártam Furkó Kálmán karateedzéseire, amit a mai napig nem hagytam abba. Sőt, versenyeztem is, 1987-ben már pénzügyőrként magyar bajnokcsapat tagja voltam.

Visszatérve a jogi egyetemre, kitartásom meghozta a gyümölcsét, jogi doktor lettem, közben a vámhivatalnál 2009-ben felajánlották a parancsnoki beosztást, amit elfogadtam. Azt hiszem, itt jött el a pályám csúcsa a testületnél, csak hát megint jött a testületi szabályozás, az adóhatóság és a vámigazgatás összevonása

2011. január 1-től. Mivel vezetőim már az új szervezetben nem számítottak igazán a munkámra, a családom véleményének a meghallgatása után hosszas vívódás után nyugdíjba vonultam.

– Akkor közel az ötvenhez kezdődtek a nyugodt nyugdíjas évek?

– Hát, nem egészen. Az egy hónapos felmentési idő utáni első nap már egy ügyvédi irodában talált ügyvédjelöltként. Újra pályakezdő lettem, de nagyon tetszett, ez is változatos volt, érdekes. Polgári ügyek, büntető ügyek, társadalmi szervezetek ügyei, okiratszerkesztés stb. Csak hát voltak nem szeretem ügyek is. Így a szükséges gyakorlati idő és szakvizsgák letétele után megnyitottam saját praxisomat, itt a Tisza-parton, a Kereskedelmi Kamara épületében. Kevesebb munka, de inkább családi, baráti ismerősök keresnek különféle ügyekkel, akiknek igyekszem segítséget nyújtani. Így kerül a finánc a prókátorok közé. Ezenkívül sok egyéb tevékenység segíti, hogy a társadalom hasznos tagja legyek. Tartalékos katonaként teljesítettem szolgálatot a határon, fegyelmi bizottsági elnökként a kosárlabdázók ügyeit intézem. Emellett tanítok az épületben működő Perfekt Zrt.-nél vám, jövedéki OKJ-s tanfolyamokon.

Lejegyezte Dr. Tolnai Lajos ny. őrnagy

(Míg a testület elveszítette egy értékes tagját, mi, nyugdíjasok épipenséggel nyertünk vele. Az őrnagy úr ugyanis járadékosként vállalta a Szolnoki Pénzügyőr Klubban való aktív részvételt – a szerk.)

A túrát a főhadnagy úr vezeti

Télvíz idején megbeszéltük a salgótarjáni Nyugdíjas Pénzügyőr Klub tagjaival, hogy a tavasz első napjait a Medvesen töltsük. Napfény, kandikáló virágok, színpompás tavasz, kitartó túratársak és egyben kóstoló a bizottsági tagok ülése, avagy járása között. Március végén minden a terv szerint sikerült, igaz a kandikáló hóvirág helyett hó, a zöldellő rét helyett latyak fogadott, de a napfény pótolta mindent, és a csapat összeállt. A túrát Balogh Miklós, a mi „Arany Micunk” vezette, aki épp a hét végén ült át az ingyen utazók táborába.

Különlegessé tette az alkalmat, hogy közel 30 évi hadnagyosságát a NAV NYOSZ elismerése jeléül főhadnaggyra cserélte fel. Előléptették, ő pedig továbbra is adja a barátságát, szerénységét és segítőkészségét immár büszkén viselve új rangját. A klub gombafelelőse ő, amolyan igazi gombász, aki minden helyet ismer, amikor szólóban vág neki a keresésnek, de ha többedmagával van, megjárhatja veled a környéket. Az oda-vissza út végén örülsz, ha sparos gombát viszel haza az úr asztalára. Védelmébe írom, hogy nem lenne arany fokozata, ha mindent betartana, de a gombakeresőknek egy kis séta (félmaraton) kijár.

A csapat elindult. Irány a friss levegő és a hegyvidék, a Zagyva-patak, a folyó forrása. Érdekes, amolyan vízvázalásztó vidéken élünk. A Zagyva a Mátrát megkerülve kilenc városon keresztül folytatja az útját a Tiszába. A hegy másik oldaláról induló vízfolyam az Ipoly felé indul, és a hozamát a Dunába önti. Kanyarog a víz jobbra, balra igazi mikszáthi „görbe-ország” ez. A forrásnál tiszteletünket tettük a természetnek, és nem utolsó sorban a főhadnagy úr szatyorkájából előkerültnek. A visszafelé utat némiképp felgyorsította a tanyasi komondor, ezért szintidőn belül elértük a kiindulópontunkat a 11/b-s busz végállomását. Irány a svédasztalos Somosi Fogadó, ahol már teljesen „véletlenül” várt minket a klub másik lelkes fele, akik szintén nem felejtették el, hogy Micu bá immáron 65 éves lett. Eltelt a teadélután, na, jó, tea nem fogyott, a délután is inkább estébe torkollott, de mégsem írhatom le, hogy amolyan kutyafuttában (futtatásában) összehozott sörcsata volt.

A hegyek mindig varázslatosak. A nógrádi táj igazán lenyűgöző, ezért a lelkes csapat úgy döntött, hogy tovább kopatja a dimbes-dombos tájat. A következő klubnapot a fogaskerekű meghó-

dításával folytatjuk. A budaiak könnyen mondják, felmegyünk a fogással, mi tarjániak úgy mondjuk, lemegyünk a fogas mentén. Valamikor a kisvasutat az 1870-es években a szénbányászat és a vasfinomítás hőskorában építették mintegy 6 km hosszúságban, és gazdasági okok miatt a rövid távon 222 méter szintkülönbséget is le kellett küzdenie. A meredek hegyoldalt csak fogaskerekű nyomvonallal lehetett megoldani, és innen származik a neve is.

Először három siklóból álló lovasút állt a szállítás szolgálatában, majd ezt váltotta fel a hatékonyabb gőzvontatás. Személyszállításra – hivatalosan – sohasem volt megnyitva, ezért menetjegyet sem lehetett kapni, azonban Salgóbánya lakói, és a környék bányászvidékén élők ezt használták az utazásaikhoz. Egykoron a februári és nem épp lakodalmas csúszós hajnali időben kitörött a mozdonyból két fogaskerekű, és az egész szerelvény a Sipka-szorosba borult. A fűtőn kívül állítólag odaveszett a kupéban utazó anyósági lakodalmas csapat egy része is – mindez a Boszorkánykő alatt. Mi ezen az úton bandukoltunk lefelé, izzadság- és pálinkacseppeket nem kímélve. A végállomás Ponyi-pusztá, ahol a vonat indító állomása volt régen. Ma már lovas gazdák, hobbi lovas tanyák veszik körül, azonban egy épület még mindig eredetiében megmaradt. Ez a szeszfőzde. Az ajtaján felirat: „Idegeneknek tilos a bemenet!”, de ez ránk nem vonatkozott. A rezes birodalmat még a mai napon is Katika vezeti, akiről elmondhatom, hogy híres pálinkafőző dinasztiahoz tartozik, már az anyukája is főzdes volt. Itt az elszánt brigádnak csurrant is valami. Hamisítatlan szalonnasütés következett. Az igazi acélgyári vas a puha kenyérré, az új hagymára, paprikára, karikára vágott parira pötytengette a szalonna nedűjét. A kolbászka is megsült mellette, és a kolozsvári sem sértődött meg miatta.

Igazi alakformáló, amolyan zsírégető kaja volt. Nem csoda, hogy fiatalabb nyugdíjas barátom nem bírta a csepegtetés és cseppentések akkurátus rendjét, ezért inkább úgy döntött, szundikál egy cseppet – úgy másfél órácskát – a bimbózó természet csendjében.

A nap végére mindenki hazaindult, és már meg is terveztük a következő túra útvonalát, menetét. A következő túravezetőt, és a sörserpa hordozót is kijelöltük.

Somoskőújfalu
Attilko

ÖNVALLOMÁS PÉCSRŐL – AZ ÉN VÁROSOMRÓL

Ajánlom írásomat a Pécsre látogató klubok programtervezéséhez.

A városnak különleges hangulata van. Különösen, hogy ma már Pécs a kultúra városa. Ami erről először eszünkbe jut: turizmus, programok, pezsgés, feladatok, útfelbontások – vagyis nyüzsgő élet. De azt gondolom, mégsem ezek a legfontosabbak, a leglényegesebbek, hanem az, hogy mit jelent nekem, nekünk, itt élőknek Pécs – az Európa Kulturális Fővárosa cím nélkül. Mert nem csupán ez a cím teszi azzá, ami.

Én nagyon szeretem Pécsset. Szeretek felnézni a házamtól a Mecsek lankáira, nézni a ködbe burkolódzó vagy napfényben fürdő ikont, a TV-tornyot, végigmenni a Széchenyi téren – akkor is, ha már nem olyan, min t régen, a felújítás előtt. Szeretem észrevenni, hogy a dzsámi kupolájának mindig más az árnyalata – évszaktól és napszaktól függően. Szeretem a szökökutakban ugráló gyerekeket, és a harangokat hallani, nap mint nap. Vannak híres sportolóink, van világörökségi emlékünks, négytornyú székesegyházunk, egyetemünk.

Mindenki tudja talán, kik voltak hírességeink: Jannus Pannonius, Angster József, Zsolnay Vilmos, és mit hagytak örökségül szeretett városunkra. Pannon Filharmonikusok, Pécsi Színház, Pécsi Balett, Csontváry, Zsolnay és Vasarely Múzeum. Kodály Központ, POSZT. Barbakán és a szerelmeselek lakatjai – mind hozzátartozik Pécshez. És a felsorolást lehetne folytatni.

Pécsnek történelme van. Kétezer éves város nagyon sok híres szülöttel. De én ennél sokkal jobban szeretem benne, hogy van egy különleges és sajátos hangulata. Egy hangulat, ami csak ezé a városé. Azt szoktuk mondani, hogy „Pécs a mediterrán hangulatok városa”. Egy hangulat, ami mindennap mosolyt csal az arcokra. Mert tudom, valahogy te is ide tartozol. És talán ezt érzik az ide látogató turisták is. Pécs szerintem a hangulatával láncolja magához az embereket. Kívánom, hogy minden hozzánk látogató érezze jól magát, szeressen igen sok kellemes élményt – és soha ne felejtse el, zárja szívébe ezt a gyönyörű várost. Az én városomat, Pécsset. Irány Pécs!

Varga Imre régiófelelős

RÉGI IDŐK EMLÉKE

Szerkesztőségünkbe érkezett ez a két régi fénykép, hátha olvasóink segítségével kiderül, kik szerepelnek rajta, hol és mikor örökítették meg a pénzügyöröket vagy vámosokat. Az egyenruhából, a váll-lapokból ítélve az ötvenes évek elején járunk. Várunk minden észrevételt, tippet.

Éljen és virágozzék a mi emlékfánk!

Április közepén 10-11 óra között gyülekeztek a Fővárosi Pénzügyőr Klub tagjai az Apaji Tavaszváró Nyugdíjas Egyesület közösségi házában. A házigazdák pálinkával, finom reggelivel és jóízű beszélgetéssel fogadtak minket.

Az összegyűlt nyugdíjasok a 2008. április 10-én ültetett emlékfájuk 10. „születésnapját” ünnepelték. A szűk körű megemlékezést az egyesület vezetője Molnár Erzsike nyitotta meg, hivatkozott ebben arra, hogy a közös munka spontánul kezdődött, fontosabb stációi az emlékfá ültetése és 2012-ben az együttműködési megállapodás hivatalos aláírása. Valójában az évente néhány, részben Apajon, részben Budapesten lezajló találkozóban testesül meg.

A Pénzügyőr Klub szószólója megállapította, hogy a fa ültetésekor a gyökere melletti üvegben elhelyezett levelet hatvanan írtuk alá, most talán harmincan vagyunk jelen. Sokan betegek, nehezen mozognak ki a lakásukból, néhányan azonban elhaláloztak, példa erre Bandi tegnapi temetése.

Felállással adóztunk az emléküknek.

E tíz év alatt a két szervezet kapcsolata néha lazább, más-kor szorosabb volt, a kölcsönös megbecsülés azonban állandó maradt. A Tavaszváró Egyesület tagjai szívesen jöttek hozzánk, érdekes programot szerveztünk számukra, mi örömmel jöttünk meghívásukra, az itteni tiszta levegőt, őszinte szeretetüket, Tincsike és csapata főztjének igazi házias ízeit élvezni. Megemlékezésünk végén, megfogadtuk, hogy 2028 áprilisában ismét felköszöntjük egymást és az emlékfánkat.

A Pénzügyőr Zenekar Fúvós Ötösének műsorát az ünneplők mellett az Arany János Általános Iskola tanulói is örömmel hallgatták. Az ebéd finom (csigatészta) lakodalmi tyúklevesel kezdődött, tyúkpörkölttel és galuskával folytatódott, amihez hájszálvékonyra szelt káposztasalátát kaptunk. Sajnos zenészein-

ket családi kötelezettségük ekkor elszóltította, így a meglepetéseket elmulasztották.

Az első a sokféle, otthon készített sütemény volt, aminek kóstoltgatását receptcsere követte. A „Boldog születésnapot” dalmára egy fát mintázó és égő „10” gyertyával díszített, tortát hoztak be, az igazi MEGLEPETÉST.

Rendszerint vita kíséri a búcsúzást: „maradjatok még”, „a konyhai munkát még be sem fejeztük, most tudnánk egy kicsit beszélgetni”. Az óramutató azonban könyörtelenül haladt, el kellett indulnunk, így is hét óra lett mire hazaértünk.

Hosszú, békésen eltöltött, a közös barátság jegyében eltelt nap volt. Sajnálhatja az a néhány nyugdíjas társunk, aki – gondolom komoly ok miatt – nem jöhetett el.

Tánczos Imre

GYÁSZ

Előző lapszámunk megjelenése óta **Tóth László** ny. pénzügyőr alezredes (52), **Szelmák Tamás** ny. pénzügyőr fő-törzsrőmester (59) szolnoki, **Oláh János** ny. pénzügyőr fő-törzsszállós (75) parassapusztai, **Durkó Sándor** ny. pénzügyőr főhadnagy (85), **Devecz Imre** ny. pénzügyőr főhadnagy (74), **Zsenyuk János** ny. pénzügyőr fő-törzsrőmester (66) budapesti, **Seprényi György** ny. pénzügyőr hadnagy (67) debreceni, **Vásári Gyula** ny. pénzügyőr őrnagy (83) kiskunhalasi, **Keresnyeai Elemér** ny. pénzügyőr százados (84) pécsi nyugdíjastársunk elhunytáról kaptunk értesítést.

Nyugodjanak békében!

a Mi lapunk

Alapítva: 1998-ban

Kiadja a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugdíjasainak Országos Szövetsége, 1093 Budapest, Mátyás u. 16. Telefon: 06/1 550-1176 • Felelős kiadó: Dr. Kaizinger Tibor, a NAV NYOSZ elnöke • Szerkesztő: Bogschütné Gados Júlia • Szerkesztőbizottság: Dr. Bálint László György, Géczy Attila, Horváth Zoltán, Varga Imre